

Práce se zabývá opozitními významovými relacemi mezi lexikálními jednotkami ve slovní zásobě, jež vyjadřují pojmové opozice v našem myšlení a konceptualizaci skutečnosti. Popisuje opozita z hlediska lexikologie (jako součást jazykového systému) a z hlediska stylistiky (zejm. jejich úlohu ve figurách a kompozici); směřuje k souvislostem mezi poznatky z těchto lingvistických disciplín a tím, jak je opozitní vztah vnímám obecně, jakou má úlohu v orientaci člověka ve světě, resp. jaký má podíl na utváření našeho jazykového obrazu světa. Tato práce vychází především ze zdrojů odborné literatury "tradiční" strukturalistické jazykovědy a prací lingvistiky kognitivně-kulturní. Dělí se v zásadě na dvě části, z nichž první je převážně výkladová, zabývá se definicí opozitnosti, relevantními rysy opozit, jejich klasifikací, aspekty opozitnosti a souvisejícími tématy v rámci lingvistiky. V druhé části popisuje jazykový obraz světa v české lidové slovesnosti prostřednictvím analýzy opozitních vztahů - jak v rovině lexikálně-sémantické, tak v rovině zobrazované skutečnosti.